

пропаднаха въ неисходимый лабиринтъ отъ древа и плектаны. Павелъ рече на Виргинія да съдне, и начна да тича на горе на долу, весь смущенъ, за да тражи путь ванъ отъ оная гжста пустыня; но ся труди наиразно — Возлѣзе послѣ на высоко древо за да види на кадѣ ся пада по крайнѣй мѣря планина-та Три-те боски; но не видѣ на околѣ освенъ верхове-те на древата на мѣстѣ просвѣтени отъ послѣдни-те солнечны лучи. А планинска сѣнка покрываше вече лѣсове-те въ долинны-те; вѣтръ бучеше какъ-то ся случави край засѣданіе-то солнечно, преглубоко молчаніе владѣеше въ пустыня-та, и не ся чуваше вече друго нищо освенъ крикъ отъ ругаче-та кой-то отхождаха за пощно спокойствие въ оныя отдалечены страны. Павелъ като ся надѣваше какъ ще го чуетъ вѣткой ловець, извика тогда съ всичка-та си сила “ Придите, придите за помощь на Виргинія! Но токмо отзвъвъ на лѣса отговори на крика му, като отглашаваше часто: “ на Виргинія . . . на Виргинія.”

Павелъ тогда слѣзе отъ древо-то. утяженъ отъ трудъ и скорбь. Потражи способъ да помине нощъ-та въ онова мѣсто; но не ся